

IDYLLIENS FALL

- en nutidssaga för vuxna

Får vi be om...störsssta...

....möjliga...

...tyssstnad!

INNEHÅLL:

Kapitel 1:

INVASION

Kapitel 2:

OFFENSIV

Kapitel 3:

KOSTNADER

Kapitel 4:

ORÄTTVISOR

Kapitel 5:

KAMPANJER

Kapitel 6:

ANPASSNING

Kapitel 7:

ELD OCH VATTEN

Kapitel 8:

GODNATT!

Kapitel 1 - SÄREGEN INVASION:

Det här är historien om *Idyllien* - landet som hade en särpräglad geografi, en särpräglad historia och ett särpräglat folk.

Idyllien låg i norra *Mittopia*, hade ett svalt klimat och stora landytor i förhållande till sitt låga befolkningstal. Landet var omgivet av kuster och låg på en halvö, avskilt från sina stora grannar i öster och i söder.

Medan Idyllien längre tillbaka varit en stormakt, invecklad i ständiga krig, var landet under de senaste 200 åren en fredlig småstat. Just i den långa fredsperioden låg en förklaring till landets relativa välstånd.

En annan viktig förklaring till landets ekonomiska utveckling var mentaliteten hos det idylliska folket. Idyllierna var utpräglade plikttrogna och hederliga, hade en hög arbetsmoral.

Detta möjliggjorde också ett avancerat socialt trygghetssystem och en långtgående ekonomisk utjämning. Reportrar från TV-programmet "Good Morning!" hos Det Stora Landet i väster förundrade sig över att detta kunde fungera. Det stämde ju inte alls med den kistiska ideologi som behärskade Det Stora Landet.

Hur kunde människor förmås att anstränga sig i arbetet, om det inte fanns stora löneskillnader? Hur kunde de förmås att alls gå till arbetet, om de fick lika höga inkomster genom att stanna hemma och anmäla sig som sjuka?

Förklaringen låg i just Idylliens särpräglade kultur. Människorna där var uppvuxna med denna arbetsmoral, vana vid att passa tider och hålla ord, uppfostrade att vilja göra rätt för sig. Varje idyllier hade en egen inre kompass.

Detta var också förklaringen till den låga brottsligheten, trots att Idyllien hade ett system där brottslingar i praktiken undgick straff - en anstaltsvistelse efter en dom var i själva verket som en rekreation. Men för en idyllier var domen i sig, eller möjligheten av att bli dömd, tillräckligt avskräckande.

JUST DEN idylliska avskildheten och den särpräglade mentaliteten bar dock, som det skulle visa sig, på fröet till Idylliens undergång:

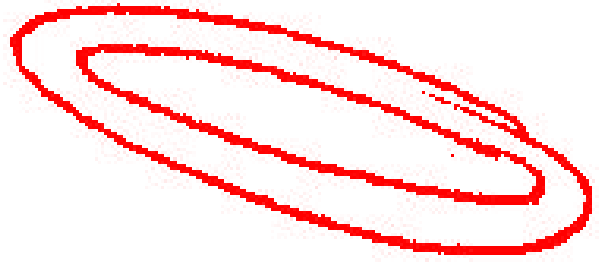
- Den långa freden hade bidragit till naivitet och oskuldsfullhet.
- Den stora tryggheten hade skapat en förlitan på staten, en auktoritetstro och en övertygelse om att makthavarna skulle ordna allt till det bästa.
- Den höga materiella standarden hade grundlagt ett dåligt samvete. Den fred som möjliggjort välståndet hade uppnåtts genom ett realpolitiskt agerande under världskriget, där idylliernas egna intressen satts över solidaritet med grannländer. Dessutom fanns hos idyllierna tankegångar om att välståndet möjliggjorts genom exploatering av u-länder (trots att Idyllien aldrig haft några kolonier).

Under flera decennier sedan krigsslutet i mitten av 1900-talet hade Idyllien satsat avsevärda summor på ett militärt försvar. Uppdraget var omedelbart sett att försvara ett territorium, men bakom detta låg ett vidare uppdrag att försvara landets demokratiska styrelseskick och viktiga friheter för de idylliska medborgarna.

INFÖR DEN invasion som sedan drabbade Idyllien, mot slutet av seklet, skulle det ändå visa sig stå försvarslöst. Gränserna låg i praktiken vidöppna. Systemet tvingade till och med idyllierna att betala uppehälle och ordna bostad, skolgång, tandvård, mm för invasionsstyrkorna!

För den vapenlösa invasion som nu inträffade var det idylliska folket mentalt helt oförberett. Invasionen ifråga skedde med helt andra förtecken än vad det egentligen var fråga om.

OFFICIELLT handlade det om flyktingar, alltså människor som förföljdes och var förtryckta i sina hemländer. Mottagandet handlade - som det framställdes - om humanitet och medmänsklighet, om att ställa upp för **Det Goda**. Idyllierna träffades här på sin ömmaste punkt: deras dåliga samvete och driften att vara ett moraliskt föredöme i världen.

I PRAKTIKEN handlade det om något annat. Standardskillnaderna mellan Idyllien och de länder man lämnat var påtagliga och motiven att söka sig till det rika Idyllien var i första hand ekonomiska. De nyanlända möttes av ett översvallande generöst bidragssystem och en gränslös naivitet. De lärde sig snabbt att ta för sig och samtidigt förakta idyllierna. Somliga utvecklade ett direkt ockupantbeteende.

Det idylliska samhället skulle genom denna invandring komma att i grunden omstöpas, med starkt negativa effekter för dess medborgare. Idyllierna berövades på kort tid både *sitt välstånd, sin trygghet* och *sin demokrati*.

Kan något sådant ske utan att det drabbade folket försöker protestera politiskt?

Ja. I sagolandet Idyllien kunde det ske!

Kapitel 2 - SAMORDNAD OFFENSIV:

Den massinvandring som skedde låg väl i linje med andra förändringar för att omstöpa det idylliska samhället och kuva det idylliska folket.

Även om reaktionerna genom den vackra programledaren i "Good Morning!" framstod som välvilligt fascinerade kunde därbakom anas en irritation över ett samhälle som inte följde de mallar som Det Stora Landet i väster ville tillhandahålla världen. I många mäktiga kisters ögon framstod Idyllien som en smygssistisk stat, och ett farligt exempel för andra länder. När sistländerna i öster föll ihop som korthus fanns ett intresse av att åtgärda även Idyllien.

1986 mördades således Idylliens statsminister på öppen gata. Under samma period inträffade en serie dramatiska förändringar. Stegvis avskaffades begränsningar för *kapitalets fria rörlighet* över nationsgränserna, vilket fullbordades med kredit- och valutaregleringens avskaffande 1989.

Strax därpå drev ett kronförsvar upp räntorna till oerhörda nivåer, varigenom många idylliska företag gick omkull och en massarbetslöshet skapades. För att rädda hotade banker framtvingades en gigantisk upplåning från staten - i Idyllien såväl som utomlands. Statsskulden sköt i höjden.

Så långt gick gränsutplåningen att utländska företag fick rätt att *fritt bryta mineraler* varhelst de önskade i Idyllien, utan att ens behöva ersätta markägaren. Detta beslöt den idylliska riksdagen genom den 1990 antagna minerallagen.

I linje med denna utveckling beslöts även att Idyllien skulle ansluta sig till den nya stormakten i söder, **Nya Imperiet (NI)**. Frivilligt avsåg sig landet sitt nationella oberoende. Dess riksbank gjordes först oberoende av valda politiker, för att sedan underordnas riksbanken inom NI. Idylliens militära enheter underställdes Nya Imperiet, för att kunna sättas in i framtida angreppskrig.

Behovet av att betala av på den enorma statsskulden passade som hand-i-handske med den kistiska ideologin. Det blev en välkommen förevändning för att göra *neddragningar i offentlig sektor* och i välfärd. Det motiverade också utförsäljning av statlig och kommunal egendom.

Privatisering och anbudsförfarande, fri konkurrens och högre självfinansieringsgrad, större löneskillnader och personliga incitament löd honnörsorden. Fallskärmsavtal på mångmiljonbelopp blev standard bland företagsledare, avtal som utlöstes om de tvingades avgå. Det gällde att "slakta heliga kor" och att "våga tänka nytt", försäkrade regeringens ständigt leende minister *Mona Populin*.

För att minska företagens kostnader skars antalet anställda ned så kraftigt, att det blev svårt att bevilja semestrar. Man ökade samtidigt andelen korttidsanställda och deltidare, med minimal anställningstrygghet. Besparingarna tog sig också uttryck i nedskuret underhåll.

Sammantaget gav detta snäva marginaler för att klara störningar. I flera avseenden blev det en sämre produktion och service för medborgarna i egenskap av konsument, kunder och patienter. Detta gällde barnomsorg och skola, äldreomsorg och sjukvård, elförsörjning och kollektivtrafik, postdistribution och telekommunikationer.

Resultatet blev samtidigt en ökad press i arbetslivet och en större otrygghet i anställningen. Medan många idyllier knäcktes genom arbetslöshet pressades andra för långt genom stressen i arbetet. Antalet sjukskrivningar och förtidspensioneringar ökade explosionsartat - "utbrändhet" blev ett nytt begrepp.

Svångremmarna mot idyllier i allmänhet motsvarades av kraftiga inkomsthöjningar för ett toppskick inom näringsliv, politik och förvaltning. Det handlade om löner, pensionsavtal och andra förmåner. Kapitalplacering och börsklipp kunde ge än större inkomster. Bakom denna utveckling låg dels en hänynslös kistisk ideologi och moral, dels den gränslöshet som åstadkommits genom kapitalets frihet och Idylliens anslutning till Nya Imperiet.

Resultatet blev ett extremt klassamhälle, där det å ena sidan fanns bostadslösa och tiggare på gatorna,

å andra sidan människor som kunde formligen bada i pengar. De hade egna lyxbutiker, där de på någon liten pryl - t ex en handväska - kunde spendera motsvarande månadslönen för en normal idyllier.

Klassklyftorna slog igenom allt tydligare på bostadsmarknaden - som också släppts mer fri. I de mest attraktiva områdena sköt priserna i höjden, och där kunde bara de verkligt rika bo. Det uppstod en segregering i boendet mellan rika och fattiga idyllier.

PARALLELLT MED denna ekonomiska polarisering fortgick en förändring inom mediautbudet, vad gäller både teknik och ägande. Kommunikationen blev helt enkelriktad. Vad makthavarna ville ha var inte *medborgare*, utan *undersåtar*.

Budskapen i media blev alltmer propagandistiska och fragmentiserade. Ambitionen var inte att bilda medborgarna, ambitionen var att *indoktrinera* dem. Likt pavlovska hundar betingades de att reagera på vissa ords värdeladdningar.

Utbudet av lätt underhållning och förströelse expanderade kraftigt, för att hålla tankarna borta från viktiga frågor. Allt färre medborgare upplevde att de hade tid över för samhällsengagemang. Det existerade hursomhelst inga fora för politisk dialog.

Istället anordnade TV jippon med så många deltagare och så mycket att diskutera att tempot drevs upp och ingen fick chans att prata till punkt. Syftet var främst att underhålla och ge sken av att en fråga diskuterats, inte att man skulle komma fram till något.

Det kunde också förekomma etermediaprogram med färre deltagare, men var ämnet brännbart hade man då i förväg försäkrat sig om att alla debattörer i grunden hyste samma åsikt.

Massinvandringen föll i detta sammanhang på plats som en viktig pusselbit:

1. Den skapade **motsättningar och splittring** mellan olika befolkningsgrupper nedtill på samhällsstegen, vilket höll dem på plats.
2. Den förde andra viktiga frågor **bort från den politiska dagordningen**. I skydd av all uppmärksamhet kring invandringen kunde genomgripande maktförskjutningar genomföras.
3. Den blev till ett vapen för att **mentalt kuva** det idylliska folket. Det ingavs skuld känslor, inskolades i apati, fostrades till att inte bry sig.

Kapitel 3 - BERIKNINGENS KOSTNADER

I den officiella propagandan framställdes massinvandringen som "berikande". Det visade sig dock att få idyllier var intresserade av att dra fördel av detta:

- I de bostadsområden där nyanlända "berikare" flyttade in, flyttade idyllier ut.
- Skolor med en hög andel berikare undveks av idyllierna.
- Inom nöjeslivet föredrog idyllierna krogar som inte frekventerades av många berikare.
- I trafiken framhärdade idyllierna att använda sina bilar - trots höga bensinpriser och dålig framkomlighet. De kollektiva färdmedlen var vissa tider nästan helt fyllda av berikare.

Massinvandringen hade i själva verket främst negativa konsekvenser och de flesta idyllier försökte så långt möjligt slippa att drabbas. Många kostnader, t ex de som slog genom skattsedeln, var dock svåra att undkomma.

BIDRAGSBEROENDE

Av naturliga skäl blev arbetslösheten högre bland nyanlända än bland infödda idyllier. Redan språkproblem utgjorde ett hinder för att man skulle vara en tillgång på arbetsmarknaden. Till detta kom kulturskillnader, som gjorde att berikare i arbetsför ålder överhuvudtaget inte stod till arbetsmarknadens förfogande.

Bidragsreglerna var också så utformade, att man med en stor familj kunde få större inkomster genom bidrag än genom ett lågavlönat förvärvsarbete. Många berikare hade från första början kommit till Idyllien med förväntningar om att bli bidragsförsörjda hellre än att dagligen behöva passa ett tråkigt arbete.

SKOLOR

Skolorna pressades från två håll.

- Å ena sidan fungerade de svällande socialbidragsutgifterna som gökungar i kommunernas budgetar, och framtvingade nedskärningar på andra håll. Skolorna blev då ett av offren, det blev mindre pengar till dem.

- Å andra sidan gjorde en hög andel elever med berikarbakgrund i många skolor att det blev stökigare på lektionerna. För att ändå få något som liknade en undervisningssituation krävdes extra satsningar, som togs från andra delar av skolverksamheten.

I slutändan klarade många skolor inte sin uppgift. En stor andel elever - särskilt med berikarbakgrund - lämnade grundskolan utan tillräckliga kunskaper i kärnämnen. Deras utsikter att sedan klara gymnasiestudier och att få ett arbete minskade därigenom.

BOENDE

Invandringen drev på sina håll fram en bostadsbrist, genom två mekanismer:

- dels propsade de nyanlända på att komma till storstadsområden, där det redan var ont om bostäder och där unga idyllier stod i kö för att få egen bostad.
- dels gjorde bidragsreglerna att en del kommuner rev moderna bostadshus för att inte där få in berikare och bli försörjningsansvariga för dessa.

Där ett stort antal berikare flyttat in märktes snart olika typer av miljö- och trivselproblem. Det fördes oväsen nattetid, det skräpades ned, barnens leksaker försvann, vandaliseringen tilltog och alltför kände otrygghet. Snart flyttade de som kunde ifrån området. På så vis drevs det fram en boendesegregering.

GATUFRID

I det gemensamma offentliga utrymmet, på gator och torg, ökade otryggheten. Så påtaglig var risken för kvinnoöverfall och våldtäkter att idylliska kvinnor i allmänhet lärde sig undvika gå ut då det var mörkt.

Även unga idyllier drabbades allt oftare av så kallade gaturån. Dvs de berövades personlig egendom som mopeder eller mobiltelefoner, ofta i kombination med att de misshandlades och förödmjukades.

Äldre och handikappade var andra utsatta grupper. Rån och misshandel av dessa blev allt vanligare. Mycket av detta gatuvåld hade en etnisk udd - offren var idyllier, förövarna var berikare.

SERVICE

De många rånen mot postkontor och vissa typer av butiker fick också konsekvenser, i form av minskad service och ökade kostnader.

- o Postkontor fick på sina håll minska öppethållandet eller läggas ned.
- o Kvällsöppna butiker fick införa särskild bevakning. Detta medförde nya kostnader, som i slutändan fick betalas av kunderna.
- o Vissa branscher, särskilt urmakerier, blev utsatta för så kallade "smash-and-grab-kupper". Dessa rån var kostsamma både genom den förstörelse de orsakade och värdet på de varor som stals. Följden blev höjda försäkringspremier och dyrare klockor, många butiker fick helt slå igen.

ALLMÄN SKADEGÖRELSE

Den allmänna skadegörelsen tilltog också.

- Det kunde gälla klotter och vandalisering, inom inte minst kollektivtrafiken. Ibland förstördes hela tunnelbanevagnar eller pendeltågsvagnar.
- Det kunde gälla attentat mot bussar och tåg i rörelse, då som både saboterade trafiken och äventyrade människors liv.
- Det kunde gälla att man satte byggnader i brand. Så skedde vid många skolor.

NARKOTIKA

Tidigare betraktades narkotikabrottsom särskilt allvarliga i Idyllien och bekämpningen av dessa prioriterades. Anledningen var att det helt kunde förstöra en ung människas liv. Bruket av narkotika var hälsofarligt, samtidigt var det brottsgenererande. För att finansiera sin konsumtion - vilken kunde bli dyr - tvingades missbrukare ofta till omfattande brottslighet.

I takt med den ökade invandringen ökade narkotikasmugglingen, narkotikaanvändningen och den brottslighet som följde i kölvattnet.

TRAFIK

Trafiksäkerhet hade också länge prioriterats i Idyllien - med gott resultat! Jämfört med länder i södra Mittopia var antalet trafikdödade väsentligt lägre i Idyllien. Bakom detta låg både bra vägunderhåll, kontroll av fordonen och krav på dem som körde bil.

Många nyanlända såg dock körkortsprov som bara ett utslag av onödig byråkrati, och krånglade sig på olika sätt förbi detta. Det körde på ogiltiga eller förfalskade körkort, de fuskade sig igenom körkortsprovet eller de körde helt utan körkort. Deras bilar var emellanåt också trafikfarliga.

Följaktligen började antalet trafikolyckor i Idyllien att öka, med fler skadade och dödade människor som resultat.

SJUKDOMAR

Med invandringen följde en markant ökning av antalet HIV-smittade och AIDS-sjuka i Idyllien. En sjukdom som TBC - vilken tidigare ansågs utrotad i Idyllien - kom tillbaka.

Misshandelsfallen blev så frekventa att sjukvårdare ville proklamera misshandelsfall som ett nytt folkhälsoproblem.

SJUK- OCH TANDVÅRD

Belastningen på sjukvården ökade på flera sätt genom invandringen.

- Det tillkom, som framgår ovan, nya sjukdomsfall.
- Nedskärningar framtvingades, genom gökungeeffekten, även inom sjukvården.
- Belastningen ökade genom att nyanlända ofta var mer vårdkrävande - vare sig detta berodde på en mer krävande attityd eller att man faktiskt hade eftersatta behov och var sjukare än idyllier.

Beträffande tandvården sammanhängde belastningen med prissättningen. Det kostade en berikare inget att få helt nya tänder - socialen betalade. Detta skapade naturligtvis en efterfrågan.

ANDRA KOSTNADER

Till detta kom andra kostnader på skattsedeln.

I första ledet fanns mottagningskostnaderna. Dessa kunde gå i höjden när antalet asylsökande ökade och man hade ont om lokaler, myndigheterna fick då betala vad privata uthyrare begärde. Reglerna för standard hade också tänjts maximalt. Inget fick fattas en "flykting": nya kläder, skinnsoffa och heltäckningsmatta, fjärrkontroller för både TV, parabol och video. Här fanns också advokatarvoden, tolkhjälp mm.

Återkommande resor till hemlandet, betalda av socialen, var inte ovanligt efter att man fått sitt uppehållstillstånd.

Sedan kom olika kultureller kostnader, eller anpassningskostnader. Dit hörde skydd och vård av förföljda invandrarkvinnor (förföljda av sina "förföljda" män).

Dit hörde omhändertagande på paragraf-12-hem av s.k. värstingar - vilka oftast hade berikarbakgrund. Bara under ett år kunde ett sådant omhändertagande av en individ kosta skattebetalarna över 1 miljon kronor. Det ansågs ändå vara "en god affär" - det skulle kosta mer att låta värstingen ifråga härja ute i samhället.

TOTALKALKYL

Någon aktuell officiell beräkning av massinvandringens totala ekonomiska kostnader fanns inte i Idyllien. Inofficiella beräkningar pekade dock på nivåer som låg över 200 miljarder kronor årligen.

Den ansvariga ministern hade i riksdagen ombetts kommentera dessa siffror, men indignerat vägrat. *"När det handlar om människor"* kan man inte mäta i kronor och ören, menade hon.

Kapitel 4 - ORÄTTVISOR I SAMVERKAN

Vanliga idyllier hamnade i en kniptång mellan å ena sidan excesserna hos den egna överklassen (kap.2) och å andra sidan generositeten gentemot nyanlända *utlänningar*.

På bostadsmarknaden skapades en andra boendesegregering, sammanhängande med det generösa bidragssystemet. Berikarna försörjdes vanligen genom socialbidrag och barnbidrag, de hade ofta stora familjer. De fick då hyran betald av kommunen och hade råd med både stora och moderna lägenheter. Även en påkostad inredning tillhandahölls av kommunen. Fattiga idyllier, däremot, försörjde sig på eget arbete och måste rätta sig efter vad de själva kunde förtjäna. De hamnade i mindre och äldre bostäder.

Detta var ett exempel på hur Idylliens problem inte bara handlade om invandringen i sig. Redan invandringen förutom fanns problem inom områden som *socialpolitik*, *kriminalpolitik* och *skolpolitik*. I samtliga fall saknades sunt förnuft och en balans mellan rättigheter och skyldigheter. Genomgående fanns en slapphet, det fördes en låt-gå-politik.

Nu uppstod **samverkande effekter**, när dessa brister kombinerades med en omfattande och okontrollerad invandring.

Resultatet blev **orättvisor** mellan idyllier och berikare, där de senares intressen i praktiken prioriterades.

Bakom dessa orättvisor fanns också en ideologi och medveten politik. Nyanlända - "flyktingar" - ansågs alltid vara förfördelade och i underläge. Ett kollektivistiskt synsätt var här utgångspunkten, där man jämförde genomsnittlig standard för gruppen idyllier och gruppen nyanlända. Man bortsåg därvid från att det i verkligheten handlar om *individer*, och att många idyllier hade det svårt.

Invandringen och allt den förde med sig trängde undan frågan om fattiga idylliers situation. I fokus för både media och politiker stod hela tiden berikares önskemål. Deras intressen prioriterades, främst på dem satsades resurser.

Inom **socialpolitiken** beviljades bidrag kravlöst, när man väl kommit in i systemet. Det ställdes inga villkor om att vederbörande skulle åtminstone försöka klara sin försörjning genom eget lönearbete. Dessutom låg bidragen inte sällan på samma nivå, eller till och med över, vad man kunde uppnå genom hederligt arbete.

Möjligheterna till fusk var dessutom stora. Många lyfte bidrag samtidigt som de hade ett arbete - "svart", dvs utan inbetalning av skatter. Det förekom även att människor som uppehöll sig i Idyllien illegalt eller hade flyttat från Idyllien fortsatte att lyfta bidrag.

Socialbidragens belopp hamnade högre, i genomsnitt, för ett berikarhushåll av viss storlek än för idylliska bidragshushåll av motsvarande storlek. Bakom detta låg en utpressningssituation. Många bidragssökande berikare var påstridiga och tjänstemän som försökte hålla igen riskerade anmälningar för arism och bestraffning i form av omplaceringar o.dyl. Aggressivitet och direkt fysiska hot förekom också - hot som inte sällan verkställdes genom misshandel av tjänstemän.

Många var de nyanlända som #utverkat väl tilltagna förtidspensioneringar redan efter kort tid i Idyllien och vid låg ålder, på lösa grunder. Efter detta kunde vederbörande återvända till sitt hemland - där klimatet var behagligare och levnadsomkostnaderna lägre - och lyfta sin idylliska förtidspension. De idylliska myndigheterna gjorde inget för rensa upp i detta trask, istället stramade man åt möjligheterna i allmänhet - även för idyllier som verkligen var i behov av förtidspensionering.

Vad myndigheterna dessutom introducerade var ett nytt skattefritt "äldreförsörjningsstöd", särskilt riktat till berikare i landet. Nyanländas intressen prioriterades sålunda framför idylliers.

Inom **kriminalpolitiken** hade strafftänkandet sedan länge ersatts med ett vårdtänkande.

Det fanns inget för en brottsling att sona, han kunde vid en anstaltsvistelse ställa krav på service ungefär som en kund i vilket sammanhang som helst. Maten i fängelserna var bättre än i skolorna och de intagna fick täta permissioner. Tiden på anstalten kunde användas för fortsatt brottslig verksamhet, anstalten tillhandhöll ofta nödvändig utrustning. Intagna kunde till och med få ut pass.

Detta system fungerade dåligt redan för brottsliga idyllier - för brottsliga berikare blev det rena katastrofen. I sina hemländer var de vana vid kännbara straff om de åkte fast. Mötet med den idylliska kriminalpolitiken blev en kulturell frontalkrock. Resultat: ett förakt för dessa obegripligt undfallande idyllier. En redan påtaglig överrepresentation i brottslighet bland berikare ökade kraftigt.

En orsak till denna överrepresentation bland berikare var ett snett urval av människor som sökt sig till Idyllien. De flesta presenterade sig efter gränspassagen utan identitetshandlingar, men de fick ändå stanna. På så vis erbjöd Idyllien en möjlighet att radera ut ett kriminellt förflutet och "börja på ny kula".

Kombinationen av **a) många värdesaker att stjäla, b) liten risk för upptäckt och c) försumbara sanktioner** gjorde Idyllien till ett eldorado för brottslingar.

En fängelsevistelse var inget som nedbringade brottsbenägenheten hos en intagen, snarare tvärtom. Återfall var mer regel än undantag.

Fängelserna fungerade närmast som brottsuniversitet. Där kunde man knyta nya kontakter, utbyta kunskaper och planera nya brott. Både bankrån, polismord och tavelkupper utfördes av intagna på permission. *Inte ens under fängelsevistelsen var man förhindrad att begå nya brott.*

Fängelsevistelser var också *brottsgenererande* på ett annat sätt. Sådana vistelser i Idyllien bjöd på en standard som vida överträffade vad de flesta av dessa berikare kunnat uppnå i full frihet i sina hemländer. En vistelse "bakom murarna" fungerade mer som en belöning än som ett straff, och gjorde att vissa utlänningar begick brott i direkt syfte att hamna där.

Bakom utvecklingen låg också ett samhällsklimat, skapat av framförallt Idylliens massmedia, men också också av kyrkan och riksdagspartierna. Lagtrots sanktionerades, genom att man stödde personer som stannade kvar i landet trots beslut om avvisning. På så vis inskolades nyanlända från början i att myndighetsbeslut inte behövde åtlidas.

I Idyllien fungerade grova våldsbrott som dörröppnare. De gav tillträde till media, uppmärksamhet och ett kändisskap. I förlängningen kunde detta ge avstamp för en karriär inom film eller politik. Det fanns politiska ungdomsförbund som inte tvekade att upphöja sådana brottslingar till experter på etik. Själva kriminaliteten kunde i sammanhanget ses som en tillgång, det gav ett "grodperspektiv".

I botten på hyllandet av brottslingar fanns åter en ideologi, där brottslingen betraktades som offer och frisvors från ansvar för sina handlingar. Ansvar lades istället på "samhället", vilket i praktiken betydde de medborgare som levde hederligt.

Detta underblåstes av en underhållningsindustri, där brottslingar gjordes till hjältar, där det ständigt återkommande underhållningsmomentet var omfattande materiell förstörelse och brutal misshandel av andra människor (en misshandel som aldrig gav några egentliga skador).

Denna ström av påverkan fjärmade från elementära ekonomiska insikter om hur välbudet i samhället skapades, den odlade ett förakt för pliktroget och hårt arbetande människor.

För denna propaganda var ungdomar med berikarbakgrund särskilt mottagliga. De övertog normer från filmens gangstervärld och de slöt sig själva samman i kriminella gäng.

I många idylliska fängelser hade dessa gäng tagit över. Narkotikan flödade fritt och personalen kunde inget göra.

Även utanför fängelsemurarna var rättssamhället i gungning. Genom hot tystades vittnen och det blev svårt att få fällande domar. Även domare och åklagare levde under hot, vilket förklarade vissa uppseendeväckande milda domar mot unga berikare som mördat.

Inom **skolpolitiken** hade ett demokrati- och jämlikhetstänkande drivits in absurdum. Elever förutsattes vara lärarnas jämlikar i mognad. Kunskap förutsattes kunna nås utan egentlig ansträngning. Inga krav fick ställas på elever, än mindre fanns några sanktionsmöjligheter vid dåligt uppförande.

Mobbing blev allt vanligare, mot både andra elever och mot lärare. De som mobbade hade som regel invandrarbakgrund. Fall av allvarliga elevmobbing slutade vanligen med att en elev så småningom tvingades byta skola - den som blivit mobbad, inte den som mobbat.

Jämlikhetstänkandet slog helt över. Elever kunde ge lärare stryk utan allvarliga konsekvenser. En lärare som grep tag i en elev kunde drabbas av omedelbar avstängning, utan lön.

En konsekvens av detta blev en skola, där eleverna inte lärde sig särskilt mycket. Ofta närvarade de inte ens på lektionerna.

En annan konsekvens blev en skola med konstant lärarbrist och hög omsättning på lärare. Det visade sig - föga överraskande - att allt färre idyllier ville bli lärare eller stanna kvar som lärare.

Den omfattande invandring liksom den misslyckade skolan gjorde att många människor i arbetsför ålder inte hade nödvändiga kunskaper. Andra saknade motivation. Bådadera betydde att de inte var anställningsbara.

Samtidigt fanns ju andra försörjningsmöjligheter - dels genom att lyfta bidrag, dels genom att begå brott.

Resultatet blev att det i Idyllien fanns samtidigt

- a) många öppet arbetslösa - och än fler i arbetsför ålder utanför arbetsmarknaden
- b) personalbrist inom ett stort antal yrken - som bussförare, dagispersonal, lärare, sjuksköterskor, mm.

Vad fanns kvar, som höll Idyllien samman?

Kapitel 5 - NÖDVÄNDIGA KAMPANJER:

Invandringen medförde alltså både kostnader och orättvisor. Den generositet som visades de nyanlända skedde på bekostnad av Idylliens egen befolkning.

Ändå visade många berikare föga tacksamhet. Istället gav en del prov på asocialt eller direkt kriminellt beteende. Antalet narkotikabrott och våldtäkter, hiv-överföringar och misshandelsfall, rån och skadegörelse ökade kraftigt.

Allt detta resulterade helt naturligt i ett **missnöje** bland idyllierna.

För att möta detta försökte makthavarna inte åtgärda de missförhållanden som orsakade missnöjet. Istället satte man igång en propagandaoffensiv för att påverka opinionen.

I en situation, då de styrande inte kunde eller ville göra något åt själva problemen blev ett sådant kampanjande naturligtvis nödvändigt. "Gasa istället för att lyssna" var det motto som följdes.

Makthavarna var väl medvetna om propagandans elementa: stora lögner blir lättare trodda än små, och dessa lögner ska ständigt **upprepas**.

Det gällde också att **sila** den information som når allmänheten och vilken verklighetsbild som förmedlas.

Framförallt gällde det att utnyttja den **legitimeringsfunktion** som ligger i själva tillträdet och icke-tillträdet till det offentliga samtalet.

Massmedierna fick stränga förhållningsorder om att inte rapportera som det var. Journalisterna på radio och TV hade uttryckliga direktiv att i frågan om invandringen vara ensidiga och partiska. Det idylliska folket skulle föras bakom ljuset:

- Brottslighet från berikarnas sida tonades konsekvent ned. Där deras brott inte helt kunde förtigas undvek media ändå att nämna något om att de misstänkta/skyldiga var berikare.

- Brottslighet från idylliers sida gavs däremot stor uppmärksamhet och media betonade gärna att de misstänkta/skyldiga var idyllier.

- Det gick så långt att även där de misstänkta/skyldiga var nyanlända gav media sken av att det rörde sig om idyllier. Detta skedde genom att beskriva förövarna som "idylliska medborgare" (till bilden hörde att en nyanländ mycket lätt kunde få idylliskt medborgarskap).

- Till detta kom att lagstiftningen gjorde vissa typer av handlingar brottsliga om de utförts av idyllier, medan de inte var brottsliga om förövaren var berikare. Dit hörde vissa typer av tillmälen och gester. Man kallade det för "**arism**".

Därtill fick polisen order om att särskilt prioritera just dessa aristiska brott. Media prioriterade dem hursomhelst, de gav återkommande löpsedlar och feta rubriker.

- Begreppet "arism" kom snart av avknoppas i underbegrepp som "kulturarism", "vardagsarism" och "smygarism". På så vis utvidgades begreppets räckvidd till att omfatta även ovänliga blickar eller kyliga tonfall från idyllier, ja allt som kunde få en berikare att kanske känna obehag.

- I massmedias strävan att förmedla en falsk verklighetsbild ingick också att mörka kring den höga

arbetslösheten, den höga frekvensen av sjukskrivningar och förtidspensioneringar samt det omfattande socialbidragsberoendet och det utbredda bidragsfusket bland nyanlända.

I ett senare skede bytte media fot. Själva verklighetsbilden erkändes nu, men gavs en särskild förklaring. Berikarna ville inget hellre än att försörja sig genom arbete, hette det, de var dessutom övervägande högutbildade. Orsaken till deras höga bidragsberoende var att de genom diskriminering från det idylliska samhällets sida inte fått något arbete. Problemet var alltså ytterst idyllierna.

Detta senare grepp applicerades även på kriminaliteten. Unga berikare var visserligen ofta brottsliga, men det berodde på att de var "utsatta", vilket i sin tur bottnade i tillkortakommanden från det idylliska samhället.

- o En upptrappning skedde sedan av detta. Det hävdades att Idylliens välstånd skapats främst av berikare, att dessa var bättre arbetskraft än idyllier och att landet var i akut behov av mer invandring för att klara sig ekonomiskt. Problemet sades vara att det kom för få invandrare.

- o Media trummade hela tiden in en uppfattning att invandringen till Idyllien var av liten omfattning. Det talades om "*rännil*", "*stängda gränser*" och "*Fästning Mittopia*".

- o Därtill presenterades emellanåt opinionsundersökningar som visade att de flesta idyllier, i varje fall de med hög utbildning, ställde sig positiva till fortsatt invandring.

I verkligheten var invandringen omfattande, dess ekonomiska effekter förödande och idylliernas uppfattning om denna invandring klart negativ.

Allt detta kände makthavarna i Idyllien till, och resultatet blev nya kampanjer. Formellt sett riktade sig denna propaganda mot den hemska *arismen*, i praktiken var måltavlan idylliernas betänkligheter inför begravandet av deras välfärdsstat och demokrati.

Kampanjandet bedrevs genom alla till buds stående kanaler.

- Dit hörde naturligtvis det dagliga utbudet massmedia som TV, radio och dagstidningar.
- Detta kompletterades med återkommande särskilda satsningar, ofta med hjälp av musiker och andra kändisar.
- I skolorna försågs barnen kontinuerligt med det officiella budskapet.
- Också detta förstärktes med särskilda insatser.
- Bibliotek och muséer anlätades, liksom myndigheter som migrationsverk, integrationsverk, diskrimineringsombudsman mm.
- Kyrkan och fackföreningsrörelsen, diverse ideella organisationer mobiliserades också i kampanjandet.
- Det proklamerades särskilda år mot arismen, det hölls konferenser och det gjordes upprop mot arismen, det anordnades uppsatstävlingar och det utdelades priser för kamp mot arismen.
- Till och med den idylliska arbetarrörelsens tradition demonstration vid Första Maj ställdes in, för att ersättas med en manifestation mot arismen.
- Samtliga partier ansåg att kampen mot arismen var den viktigaste av alla politiska frågor och i alla mediadebatter som förekom om arismen var alla deltagare överens.

Utöver denna massiva påverkan genom media, organisationer och officiella personer framkallades "rättning i leden" genom repressalier mot aktiva kritiker, eller hot om sådana repressalier. Här statuerades ett antal exempel, i form av uteslutningar från partier eller avsked från arbetet, som fick budskapet att gå fram.

Kritiker skulle veta, att de kunde riskera en hel del för egen räkning. Samtidigt var det viktigt att oklarhet rådde om var gränsen gick för vad som fick sägas och vad som inte fick sägas, kritikerna skulle hållas i osäkerhet.

ETT CENTRALT MOMENT inför idyllier i allmänhet var att framställa det som att all kritik mot den förda politiken kom från moraliskt fördärvliga grupper och individer. Däri låg ett hot underförstått, att den som associerades med dessa själv kunde stämplas ut.

För att lyckas med detta moment måste kritikerna förbli ansiktslösa och anonyma. Av framförallt det skälet var det viktigt att de inte fick tillträde till massmediescenen.

Av samma skäl var hot och våld från den statligt initerade terroristgruppen ADA ("Anti-Demokratisk Aktion") viktigt. ADA-terrorn gjorde många idyllier rädda för att framträda öppet, fastän de hade synpunkter.

Kapitel 6 - ANPASSNING OCH FÖRTRYCK:

Den principiella grunden för den förda flykting- och invandringspolitiken kunde idyllierna förstå och acceptera:

A. Flyktingar fick en tillfällig fristad, i avvaktan på att den politiska situationen i hemlandet skulle förändras, så de kunde återvända.

B. Invandrare kom för att stanna permanent, och där var siktet inställt på att de (eller i varje fall deras barn) skulle bli idyllier.

Men så kom det inte att fungera i praktiken:

Begreppen flyktingar och invandrare kom i stor utsträckning att flyta samman. De flesta kom för att stanna permanent, men få kom för att assimileras och bli idyllier. På så vis skapades etniska enklaver, med grupper vilka inte identifierade sig som idyllier och inte kände lojalitet med det idylliska samhället.

Detta var inte bara något olycksfall i arbetet. Från makthavarna talades lyriskt om "**det mångkulturella samhället**", och Det Stora Landet i väster var därvid deras förebild.

GRUNDEN TILL denna utveckling lades genom ett beslut i den idylliska riksdagen redan på 70-talet, om valfrihet beträffande kultur. Som ett resultat av detta beslut uppmuntrades de nyanlända att behålla sin egen kultur.

Paroller som "**Alla människors lika värde**" och "**Tolerans**" blev till stridsrop i den offensiv som följde. I praktiken förnekade man därvid att idyllierna - som andra folk - hade rätten till ett eget land. Man bortsåg ifrån att Idyllien byggts upp av idyllierna och att varje regering i första hand måste ha ett ansvar gentemot sina egna medborgare.

Till detta kom att parollerna om människors lika värde inte togs på allvar ens av dem som förde fram dem. Detta "lika värde" och denna "tolerans" gällde nämligen inte idyllierna. Det sades klart ut att det framförallt var de som skulle anpassa sig till de nyanlända, inte tvärtom.

Samtidigt som de nyanlända prisades som driftiga och högutbildade framställdes idyllierna som tröga och inskränkta. Samtidigt som de främmande kulturerna förhärligades framställdes den idylliska kulturen som både löjlig och farlig.

Det gjordes skamligt att använda den idylliska flaggan, den idylliska nationalsången undveks och landets nationaldag firades bara diskret. Med de många nyanlända hade idyllierna inte längre någon gemensam historia, förklarades det, och historieämnet trängdes undan på skolschemat.

Landets historia var hursomhelst något att skämmas för. Den samhörighetskänsla och det gemensamma ansvarstagande som byggt upp Idylliens välbefinnande, trygghet och demokrati associerades nu med en aggressiv och farlig nationalism.

Invandrarföreningar fick tillgång till en flora av föreningsbidrag, kulturbidrag och bidrag till särskilda projekt, bidrag som inte fanns att få för idyllier. De kunde också få tillgång till billiga möteslokaler och möjligheter att sända egen lokal-TV.

Den offentliga debatten på riksnivå om invandringen dominerades av vissa återkommande berikare, vissa av dem hade t.o.m. försetts med egna TV-program. Temat var skuldbeläggning av idyllier och framförande av ständigt nya krav. Nyanlända måste omedelbart få maximala bidrag, utan att det idylliska samhället skulle få ställa några krav på dem.

Dessa mediaframburna berikare agerade som trojanska hästar. Efter att själva fått uppehållstillstånd i Idyllien propagerade de för ytterligare invandring.

Vissa mediaberikare var också militanta i kraven på bestraffningar av för dem misshagliga idyllier - vare sig idylliern ifråga bara kritiserat den fördas politiken eller var en yngling som gjort sig skyldig till det våldsdåd.

Här mättes konsekvent med *olika mått*. Våld från idyllier mot berikare klassades omedelbart som utslag av arism, våld från berikare mot idyllier gavs andra förklaringar. Följaktligen blev straffen i de förra fallen väsentligt strängare än i de senare. Likhet inför lagen gällde inte längre i Idyllien.

På motsvarande sätt agerade massmedia. Stora dagstidningar hängde ut vissa idyllier med namn och porträtt, men gjorde inget motsvarande med dokumenterat våldsamma ADA-iter eller berikare.

Ett annat viktigt moment i medias agerande var att skapa en *tillvänjning* hos idyllierna, vid att de nu levde i ett nytt slags samhälle. De skulle lära sig att se berikare som ett normalt och naturligt inslag i sin tillvaro. I reklam och tv-inslag blev därför svarthåriga och mörkhyade personer starkt överrepresenterade.

På arbetsmarknaden vidtogs åtgärder som i praktiken *diskriminerade* idyllier. Det handlade om både lagstiftning och "mångfaldsplaner" inom företag, med uttryckligt syfte att ge personer med utländska namn företräde. En berikare som sökt arbete och inte anställts kunde anmäla företaget för diskriminering och få skadestånd - det låg på företaget att bevisa sin oskuld.

Beträffande bostad och dagisplatser fick berikare också förtur. Bostadsområden med hög andel berikare samt skolor med hög andel elever med berikarbakgrund tilldelades extra resurser.

I det nya Idyllien behandlades etniska idyllier som andra klassens medborgare.

Kapitel 7 - ELD OCH VATTEN:

Vad var den konkreta innebörden av "ett mångkulturellt samhälle"? Kan ett sådant samhälle förenas med demokrati och välfärd?

På den punkten var även projektets varmaste anhängare oklara. De behövde dock aldrig svara, för det fanns ingen offentlighet där frågorna ställdes.

För idyllier medförde det mångkulturella samhället på flera sätt att de fick försöka anpassa sig. Exempel på detta var arbetsplatser som fick göra avsteg från uniformsplikt, skolor och andra institutioner som fick tillhandahålla särskild mat, tillämpandet av nya fridagar, gränskontrollanter som fick acceptera att kvinnor inte behövde visa örat på sitt passfoto, tandläkare som lära sig att inte ta i hand när man hälsar på vissa utlänningar, poliser som fick lära sig arabiska, osv.

Kärnan i ett mångkulturellt samhälle är olikheter i moral och normer, avsaknaden av en gemensam värdegrund. Människorna talade - även i bildlig bemärkelse - olika språk.

Förhållandevis marginella utslag av kulturskillnader var företeelser som barnäktenskap, könsstympning, månggifte, barnmisshandel och hedersmord. Av större betydelse var bristen på gemensamt ansvarstagande. Den lojalitet som fanns, fanns med den egna etniska gruppen - inte med det idylliska samhället som helhet.

När berikarföräldrar inte tog ansvar för sina barns skolgång eller vad de sysslade med på fritiden hamnade många ungdomar på sned, dvs i gängbildningar och kriminalitet. Detta kom att kryddas med en alltmer uttalad idyllierfientlighet. Resultatet blev en otrygg utemiljö kvälls- och nattetid, särskilt för idyllier.

Inte mindre viktiga var de ekonomiska konsekvenser, som följde med bristen på gemensamma normer. Om vissa grupper inte ser det som viktigt att skaffa sig en utbildning och klara sin egen försörjning, om vissa grupper har samvete att bidragsfuska och undvika skatt, då går ekvationen inte ihop, då blir utgifterna större än inkomsterna.

Denna sida av det mångkulturella samhället har på ett tidigt stadium fått en slags officiell sanktion. *"Det handlar om människor"* - så hade en central paroll från projektets tillskyndare låtit. Med detta menade man att beträffande mottagning av utlänningar fick inga ekonomiska aspekter läggas, här fick budgetar spräckas.

Men konsekvenserna av denna obalans märktes snart. Resurserna räckte inte. Enskilda idyllier fick då göra helt påtagliga och smärtsamma erfarenheter, när de t ex blev sjuka och inte togs omhand på ett betryggande sätt. Trots uppenbar sjukdom blev de kanske inte sjukskrivna, man tog inte relevanta prover och det gavs inte rätt vård.

Idyllien hade traditionellt höga skatter och en hög skattemoral. Medborgarna var villiga att betala mycket, men räknade då med att vid behov kunna få något tillbaka.

Hederligt arbetande idyllier kände sig nu utnyttjade och även deras samhällssolidaritet började minska. Den idylliska välfärdsstaten hamnade då än mer i en utförsbacke.

Ett mångkulturellt samhälle och välfärd var, visade det sig, lika förenliga som **eld** och **vatten**.

Kapitel 8 - GODNATT!

Mer än något annat hade massinvandringen förändrat det idylliska samhället. Det fanns alltså all anledning att sätta denna fråga högt upp på den politiska dagordningen. Så skedde dock inte.

Gemensamt för invandringspolitiken och socialpolitiken, kriminalpolitiken och skolpolitiken var att dissidenter demoniserades. Det gavs ingen plats i den offentliga debatten för att föra fram alternativ. Även måttfulla invändningar kunde stämplas som arism eller högerextremism.

Ett normalt politiskt arbete för en annan politik gjordes omöjligt. Detta tydliggjordes mer än någonsin under valrörelsen år 2000 till den idylliska riksdagen. Företrädare för oppositionspartier fick helt enkelt ställa in sina valmöten, på grund av störningar.

I denna fråga gick demokratin i baklås.

MEDBORGARNA I Idyllien lärde sig således att inte bry sig. Istället för att försöka engagera sig politiskt fann de personliga utvägar av olika slag:

- *Vad gäller boende och skolgång för barnen röstade idyllierna så att säga med fötterna. Så långt möjligt sökte de sig bort från invandrartäta områden och skolor. (Detta gällde inte minst de som själva i ord hyllade det mångkulturella projektet!)*
- *Det växte också fram nya typer av bostadsområden, med stängsel och kameror, väktare och hundar, för att stänga ute obehöriga.*
- *Istället för samhällsengagemang störtök idyllierna in i sin egen lilla värld. De odlade privata intressen som TV-tittande, tips och spel, hemmapyssels och trädgårdsodling, husdjur, bilvård, båtprojekt, naturvandringar och långväga resor.*
- *Skattemoralen sjönk drastiskt. Så långt de bara kunde försökte idyllierna nu undvika att behöva betala skatt.*
- *Alltfler idyllier satsade på egna försäkringar och trygghetslösningar.*
- *Många flyttade till och med utomlands. Emigrationen bland högutbildade idyllier ökade markant.*
- *Andra flydde till droger. Alkoholkonsumtionen och narkotikaanvändningen i Idyllien ökade, liksom utskrivningen av antidepressiva preparat.*
- *Alltfler idyllier blev "utbrända", som det hette. Sjukskrivningarna ökade lavinartat och alltfler ville snarast gå i pension. I vilken utsträckning detta kunde ses som en medveten protest eller om det gällde akuta hälsoproblem var oklart.*
- *Nativiteten bland idyllier sjönk, eftersom man inte såg någon framtid.*
- *Många idyllier blickade istället bakåt, fann tröst i det som varit. Intresset för släktforskning och historiestudier ökade.*
- *Jeopardy blev idylliernas favoritprogram på TV.*

Idyllierna protesterade på alla sätt - ibland medvetet, ibland omedvetet. På alla sätt utom genom konstruktivt politiskt arbete. Den vägen stod ju inte öppen.

